

- Στις άλλες σελίδες:
- ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ
 - Ο ΕΤΖΙΕΒΙΤ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ
 - ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
 - ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΔΡΑΝΕΙΑΣ
 - ΟΠΕΡΕΤΤΑ

ΑΟΡΙΣΤΟ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

Την περασμένη Τρίτη ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Σπύρος Κυπριανού έκανε τις προγραμματικές του δηλώσεις σε δημοσιογραφική διάσκεψη. Απαντώντας σε δημοσιογράφους είπε ότι το πρόγραμμα δεν είναι το πρόγραμμα του ΔΗΚΟ αλλά του υποψηφίου Προέδρου και ότι συμφωνεί με τις θέσεις της ΕΔΕΚ στο Έθνικό θέμα. Είναι φανερό πως ο κ. Κυπριανού δεν είναι διατεθειμένος να δεχτεί σύμπραξη της άριστερας με κοινό πρόγραμμα. Η τελική του προσφορά είναι το δικό του πρόγραμμα που ελπίζει να δώσει τη δυνατότητα υποστήριξης του από την άριστερά.

Το ίδιο το πρόγραμμα, χωρίς να περιέχει πολλά συγκεκριμένα στοιχεία, προσπαθεί να δώσει μια άφηρημένη υπόσχεση αγώνα. Το Κυπριακό τοποθετείται σαν πρόβλημα εισβολής κατοχής και όχι σαν πρόβλημα μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων. Ο αγώνας δεν θα εγκαταλειφθεί με-

τό βρει δύσκολο ούτε ο Ντενκιάς να τους δεχτεί: έχοντας φυσικά μια έντελως διαφορετική αντίληψη για τις έννοιες τους. Ούτε είναι αρκετό να λέμε ότι εθ' αγωνιστούμε σκληρά και προγραμματισμένα μέχρις ότου επικρατήσει η ήθικη και το δίκαιο». Είναι απόλυτη ανάγκη, αν η φράση

κό και επιζήμιο, να όποτι-μούμε τη σημασία της μιάς ή της άλλης πλευράς και μάλιστα εν όψει του πλέγματος των σημειωτών διεθνών συσχετισμών και συμφερόντων και των ευρύτερων συ-νενοήσεων». Πέρα από την Ελλάδα (σύμ-

είδους παρανομίας» δίνοντας έτσι άλλοθι στη μοναδική παρανομία που υπάρχει. Ο κίνδυνος για την αναβίωση της θέσης για «βία και άνταβία» υπάρχει και αποτελεί την καλύτερη δικαιολογία για συνέχιση των τραμπουκισμών από την δεξιά.

Είναι αδιανόητο να μιλούμε για βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των επιχειρηματιών και γενικά των ψηλά άμβωμένων τη στιγμή που η πλειοψηφία του λαού αγωνίζεται για να λύσει βασικά προβλήματα σχετικά με στοιχειώδεις ανάγκες.

Όσοι στο πολιτικό θέμα το πρόβλημα περιορίζεται στην ασφάλεια και τις ελλείψεις. Το οικονομικό πρόγραμμα του κ. Κυπριανού προχωρεί πού λέρα: Παρά την κραυγαλέα ανάγκη να σχεδιαστεί ή οικονομία σαν στήριγμα για τον αγώνα «Η κυβέρνηση θα εξακολουθήσει να ένθαο ρύνει και να ένισχύει την ιδιωτική πρωτοβουλία ή όποία τόσα πολλά προσέφερε και τόσο πολύ συνέβαλε και συμβάλλει στην ανάπτυξη της οικονομίας...». Για την προσφορά της αιδιωτικής πρωτοβουλίας» έχουμε αναφερτεί πολλές φορές. Άρχει μόνο να ξαναπούμε πως μόνο ή μαζική

Γενικά το πρόγραμμα του κ. Κυπριανού δεν λύει τα προβλήματα του αγώνα. Αυτό που χρειάζεται είναι ή λήψη συγκεκριμένων μέτρων για την αντιμετώπιση των προβλημάτων του Κυπριακού λαού. Άρχίζοντας από την οικονομική βάση χρειάζεται ή σχεδίαση της οικονομίας και ή στρατεύση των πόρων στον αγώνα με την ένθνικοποίηση των τραπεζών και των βασικών μονοπωλίων. Για την άμυνα είναι απαραίτητη ή στρατεύση του λαού στα πλαίσια μιας λαϊκής πολιτοφυλακής με δημοκρατικό έλεγχο που θ' αποτρέπει ταυτόχρονα και τη μόνη άποτλεσματοική άντι

χωρίς ότου εξασφαλίσουμε τη φυσική και ένθνική επίβίωση και την δικαιοσύνη του λαού μας. Όλος ο λαός πρέπει να είναι στρατευμένος στον αγώνα. Όλοι οι πόροι πρέπει να είναι στρατευμένοι στον αγώνα. Οι διχοτομικές λύσεις αποκλείονται, συγκαλυμμένες ή μη. Άκόμα γίνεται άποδεκτή και ή άναγκαιότητα για μακροχρόνιο αγώνα.

Το πρόβλημα με όλ' αυτά είναι ή ασάφεια με την όποια τοποθετούνται. Δεν είναι αρκετό για παράδειγμα να λέμε απλώς ότι θέλουμε μιά ένιαία, άνεξάρτητη Κύπρο. Άν δεν καθορίσουμε τό τί άντιπροσωπεύουν αυτοί οι όροι στην πράξη δεν θα

θα έχει κάποια σημασία να λεχτεί συγκεκριμένα με ποιά πρόγραμμα θα γίνει ο αγώνας και τί ακριβώς περιέχουν οι λέξεις «ήθικη» και «δίκαιο».

Πέρα από τις ασάφειες το πρόγραμμα του κ. Κυπριανού άφήνει συγκεκριμένο τον χώρο των συμμάχων και των ένθρων της Κύπρου και άναφέρει:

«Θά κινηθούμε (για διεθνή ύποστήριξη και συμπαράσταση) πρός κάθε κατεύθυνση, χωρίς προκαταλήψεις και παπαιαιωμένες νοοτροπίες».

Άκόμα: «Θά ήταν, πέραν όλων των άλλων, πολύ άντιρροαλιστι-

μαχος) και την Τουρκία (ένθρος) δεν ύπάρχει κανένας διαχωρισμός, καμμία διαφοροποίηση. Είναι μήπως προκατάληψη και πεπαιαιωμένη νοοτροπία» τό να λεχτεί ότι δεν μπορούμε να περιμένουμε βοήθεια από τους έντες της Κύπρου;

Παρόμοια ίσοπέδωση γίνεται και στο ένστερικό, στο κεφάλαιο της ένότητας. Άκόμα δεν έχει περάσει μήνας από την άπαγωγή του Α. Κυπριανού και άντι καθάρα και χωρίς ύπεκφυγές να χτυπηθούν οι φασιστικές συμμορίες — κατάλοιπα της ΕΟΚΑ Β' τό θέμα άναμέρεται μόνο έμμεσα σαν θέμα πάταξης κάθε

χρηματοδότηση (άμεση ή έμμεση) από τό κράτος έπεισε την αιδιωτική πρωτοβουλία να επενδύσει κεφάλαια που δεν ήταν δικά της και που δεν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο γιατί ύπήρχε ή κρατική έγγγυση. Και οι επενδύσεις περιορίστηκαν σε τομείς βραχυπρόθεσμου κέρδους, πράγμα που σύντομα θα δημιουργήσει προβλήματα για την οικονομία.

Άναφέρεται άκόμα ότι «απατείται... ή βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης ο λ ω ν των τάξων του λαού». Άν αυτό δεν είναι φραστικό λάθος, άποτελεί άλλη μιά επικίνδυνη ίσοπέδωση.

μετώπιση του φασισμού. Στο διεθνή χώρο πρέπει να γίνει ξεκάθαρο πως τό ΝΑΤΟ και γενικά κάθε ίμπεριαλιστικός όργανισμός ή χώρα άποτελούν ένθροικούς παράγοντες.

Μιά τέτοια θέση είναι ύποχρεωμένη να προωθήσει ή άριστερά. Ό αγώνας της Κύπρου έχει ήδη δεινοπαθήσει από την άβεβαιότητα και την ασάφεια. Είναι πά καιρός να άντιμετωπιστούν τα θέματα στη ρίζα τους. Το πρόγραμμα της ΕΔΕΚ είναι ένα βήμα στη σωστή κατεύθυνση. Ό αγώνας για την εφαρμογή του πρέπει να γίνει.

ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΣΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ Σ.Κ. ΚΑΙ Κ.Κ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Πριν από την διακοπή τόν περασμένο Νιόβρη των διαπραγματεύσεων για τόν έκαιχρονισμό τού Κοιού Προγράμματος Διακυβέρνησης που υπέγραψαν τό 1972 τό Γαλλικό Σοσιαλιστικό Κόμμα και τό Γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα, ή νίκη τής 'Αριστεράς στην Γαλλία, στις κοινοβουλευτικές έκλογές τού έρχόμενου Μάρτη ήταν κάτι τό πολύ πιθανό. Στις πρόσφατες κοινοτικές έκλογές ή έκλογική δύναμη τής «Ένωμένης 'Αριστεράς» που κυριαρχείται από τούς Σοσιαλιστές και Κομμουνιστές ξεπέρασε τό 52%. Ήταν σχεδόν σίγουρο πώς τόν Μάρτη ή 'Ενωμένη 'Αριστερά θα πλειοψηφούσε και θα σχημάτιζε κυβέρνηση που θα έφαρμοζε τό Κοινό Πρόγραμμα της. Οι προοπτικές για τό κίνημα στη Γαλλία και γενικά στην Εύρώπη με ένα τέτοιο ένδεχόμενο θα ήταν πολύ ένθαρρυντικές. Τό πρόγραμμα τής Ένωμένης 'Αριστεράς, μολαταύτα πού, γενικά, είναι πολύ περιορισμένο θα κτυπούσε δυνατά τό Γαλλικό καπιταλιστικό σύστημα και ή εφαρμογή του θα προκαλούσε έπανάστατική κρίση.

Ή πιθανότης δημιουργίας έπανάστατικής κρίσεως και ίσως ένοπλης δράσης από τό καθεστώς πολύ πιθανόν να φέβιζε την ήγεςία τού Κ.Κ. και τού Σ.Κ. και να προκάλεσε την διάσπαση. Όπωςόηποτε οι διαφορές μεταξύ τών δύο κομμάτων πάνω στο πρόγραμμα δέν είναι διαφωνίες

- 2) Ό αριθμός έπιχειρήσεων που θα πρέπει να έθνικοποιηθούν και,
- 3) Τό εάν ή Γαλλία πρέπει να διατηρήσει την εξάρτησή της από τό ΝΑΤΟ.

Βασικά τό πρόγραμμα δέν αποδέλπει σε μετατροπή τού κοινωνικο-οικονομικού συστήματος και έλεγχο τής οικονομίας κάτω από την διαχείρηση τών εργαζομένων. Οι διαφορές μεταξύ Κ.Κ. και Σ.Κ. δέν είναι πάνω σ' αυτά τά βασικότατα σημεία. Είναι πάνω σε λεπτομέρειες που δέν έχουν τίποτε να κάνουν με τό ζήτημα αυτό. Είναι διαφορές πάνω στο βαθμό μεταρρυθμίσεων, που στην ουσία δέν έχουν καμιά σημασία.

Πώς θα δράσουν τώρα αυτά τά δύο κόμματα; Τό Γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα έχει ανακοινώσει πως θέλει την συνεργασία με τό Σοσιαλιστικό Κόμμα να συνεχισθεί και πραγματικά δέν πρέπει να αποκλείσουμε κάποια συνεργασία μεταξύ τών δύο. Ή διάσπαση τού 1975 για τό θέμα τής Πορτογαλίας δέν διάρκεσε καιρό και δει-

χνε: κάτι για τις σχέσεις μεταξύ αυτών τών δύο κομμάτων.

Τό Κ.Κ. κατάφερε στα τελευταία 25 χρόνια να διατηρήσει την έκλογική του δύναμη και βάση στο καθαρά

εργατικό περιβάλλον. Τό Σ.Κ. συγκεντρώνει κυρίως τά νέα στρώματα τών μισθωτών εργαζομένων. Τά στρώματα αυτή σήμερα αριθμητικά ισοδυναμούν με τό παραδοσιακό προλεταριάτο και ή έκλογική δύναμη τού Σ.Κ. πάει να ξεπεράσει αυτήν τού Κ.Κ. Τό 1969 τό Σ.Κ. πήρε ένα 5%, στις έκλογές και σήμερα υπολογίζεται γύρω στο 25%. Αύτή ή αλλαγή στον συσχετισμό δυνάμεων στα τελευταία χρόνια έφερε αρκετές ριζικές μεταξή τών δύο κομμάτων και επηρέασε ριζικά τις σχέσεις των. Σήμερα, τό Σ.Κ. μιλά ανοιχτά για την έπιθυμία του να απαλλαχτεί, τελείως από τό Κ.Κ. και να αποκτήσει αρκετή έκλογική δύναμη μέσα στην άριστερά, που να μπορεί να συμμετέχει σε κυβερνήσεις και να παίξει ρυθμιστικό ρόλο στη πολιτική ζωή μόνο του. Έπίσης ο Μιτερράν θέλει να αποδείξει σε

αρκετούς όπαδούς του πως δέν χρειάζεται τούς κομμουνιστές.

Τό Κ.Κ. ξέρει πως ή διάσπαση τής «Ένωμένης 'Αριστεράς» σημαίνει απομόνωση και για αυτό και στα τελευταία 15 χρόνια βασική πολιτική τού Κ.Κ. ήταν ή συμμαχία με τό Σ.Κ. Γαλλίας. Από την ήμερα τής ίδρύσεως τού Σ.Κ. τό Κ.Κ. τό έβλεπε σαν ένα φορέα μέσω τού οποίου μπορούσε να λάβει μέρος και στην κεντρική έξουσία. Ήδη υπήρχε άμεση συμμετοχή στο συνδικαλιστικό και κοινωνικό επίπεδο και τό Σ.Κ. έδινε κάλυψη για άμεση συμμετοχή στην Κυβέρνηση. Σήμερα όμως τό Σ.Κ. δέν μπορεί να χρησιμοποιηθεί με αυτό τόν τρόπο και ή αξιόλογη έκλογική του δύναμη είναι πολύ ένοχλητική στο Κ.Κ.

Τι μπορεί να συμβεί μέχρι τόν Μάρτη που θα γίνουν οι έκλογές;

Οι πιθανότητες συμμαχίας τού Σ.Κ. με οργανώσεις τού κέντρου όπως με τούς άριστερους γκωλλιστές είναι λίγες. Αυτό δέν θα τό επιτρέψει ή άριστερά τού Σ.Κ. Έξ άλλου θα δώσει άφορμή στο Κ.Κ. να άριστεροποιηθεί και τό Σ.Κ. δέν θα μπόρεσει να συναγωνιστεί τό Κ.Κ. στον βιομηχανικό τομέα.

Πιθανό να συμμαχήσει τό Σ.Κ. με τό Κ.Κ. στο δεύτερο γύρο τών έκλογών. Θα κατεβούν στις έκλογές με ξεχωριστά προγράμματα και στο δεύτερο γύρο να υποστηρίξει τό ένα τό άλλο.

Βεβαίως, λόγω τής διαφωνίας και αυτό είναι τό πιο πιθανό, ή άριστερά μπορεί να χάσει τις έκλογές. Για αυτό ή ένωποίηση όλων τών άριστερών δυνάμεων στη Γαλλία για να ήττηθεί ή δεξιά στις έρχόμενες έκλογές πρέπει να είναι: ο στόχος όλων τών γνήσιων Γάλλων σοσιαλιστών, κάτω από ένα πρόγραμμα πραγματικά σοσιαλιστικό.

ουσίας και εύκολα θα μπορούσαν να ξεπαροτούν. Οι τρεις κύριες διαφωνίες που αναγγέλθηκαν είναι:

- 1) Τό τι πρέπει να είναι τό μίνιμουμ ήμερομίσθιο.

Η ΕΔΕΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΓΩΓΗ

Ή Έκτελεστική Γραμματεία τής Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ καταδικάζει την άπαγωγή τού γιού τού Προέδρου τής Δημοκρατίας, κ. Σπύρου Κυπριανού.

Ή έγκληματική αυτή ένέργεια υπογραμμίζει με άμεσο τρόπο τόν θανάσιμο κίνδυνο φασιστικής δράσης ενάντια στον Κυπριακό λαό. Οι έγκληματικές ομάδες που άνασσυκροτούνται από τά υπολείμματα τής ΕΟΚΑ Β' δέν διστάζουν - όπως ποτέ δέν δίστασαν - να χρησιμοποιήσουν τις πιο άπάνθρωπες μέθοδες προκειμένου να συνεχίσουν την δράση τους.

Τό ότι αυτές οι ομάδες κατάφεραν να έπιβιώσουν ύστερα από την προδοσία τής 15ης Ιουλίου είναι ένα θλιβερό γεγονός. Ή χλιαρή αντιμετώπισή τους από τό κράτος και ή κάλυψή τους από την δεξιά είναι τά πραγματικά αίτια αυτής τής έπιβίωσης και, σε τελευταία άνάλυση, τής άπαγωγής. Όσο κι' αν εκφράζει ή δεξιά την «όργη» της για την άπαγωγή, κι' αν ακόμα άληθινά αντιτίθεται στο συγκεκριμένο έγκλημα δέν έπαλλάσσεται από την κύρια ευθύνη. Γιατί ή δεξιά είναι που έμπόδισε την συντριβή τών φασιστικών στοιχείων. Ή άστική τάξη

μπορεί να διαφωνει με τη συγκεκριμένη δράση τους. Όμως ξέρει πως, είναι άκριβώς αυτά τά καθάρματα που θα χρησιμοποιήσει ενάντια στον λαό σε κάποιο στάδιο.

Ή συντριβή τού φασισμού είναι άμεσο καθήκο για τόν λαό. Ήν δέν θέλουμε να κλάψουμε πολλά θύματα, αν δέν θέλουμε να ξαναζήσουμε την έμπειρία ένός πραξικοπήματος πρέπει οργανωμένα ν' αντιμετώπισουμε τόν κίνδυνο. Ή δημιουργία λαϊκής πολιτοφυλακής με δημοκρατικό έλεγχο προβάλλει σαν άμεση άπαραίτητη άνάγκη. Παράλληλα σε κάθε χωριό, σε κάθε συνοικία πρέπει να δημιουργηθούν έπιτροπές επαγρύπνησης και άμυνας ενάντια στον φασισμό. Κάθε καθυστέρηση, κάθε χρονοτριβή μας φέρνει ένα θήμα πιο κοντά στην καταστροφή.

- ΤΣΑΚΚΙΣΤΕ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ
- ΛΑ-Ι-ΚΗ ΠΟΛΙΤΟΦΥΛΑΚΗ
- ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

σοσιαλιστική
ΕΚΦΡΑΣΗ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ της άπαγωγής του Α. Κυπριανού στην πολιτική σκηνή του τόπου είναι κάτι που ακόμα δεν έχει ξεκαθαριστεί. Όποιες και νάταν οι αρχικές προθέσεις των άπαγωγέων το αποτέλεσμα ήταν έντονα πολιτικό: Το κύρος του κ. Κυπριανού ανέβηκε, ο κ. Κληρίδης απέσυρε την υποψηφιότητά του και η άριστερά σπρώχτηκε ακόμα ένα βήμα μακριά από το προσκήνιο. Η αντιπαράθεση «συνεργαζομένων κομμάτων» — ΔΗΣΥ άποφεύχτηκε και η κάθαρση κινδυνεύει να μετατραπεί σε άπλη έξευρεση αποδιοπομπαίων για τον έξιλεασμό των πραγματικών υπευθύνων του πραξικοπήματος. Όσο πιο θάταν άφελές να πει κανείς πως η άπαγωγή ήταν η αίτια όλων αυτών. Η άπαγωγή ήταν άπλως ο καταλύτης για την έπίσπευση διεργασιών που είχαν ήδη αρχίσει.

Η ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ

ΜΕ ΤΗΝ άπαγωγή βγήκε στην έπιφάνεια και πάλι το πρόβλημα των άκροδεξιών τραμπούκων. Είναι θλιβερό το γεγονός ότι τρία χρόνια μετά την εισβολή τα κατάλοιπα της ΕΟΚΑ Β' όχι μόνο έπιζούν αλλά και διατηρούν τις διασυνδέσεις τους, την όργάνωσή της και είναι σε θέση να χτυπήσουν. Για άλλη μια φορά φαίνεται η άδυναμία του κράτους και η έλλειψη θέλησης στο θέμα της αντιμετώπισης του φασισμού. Στην πραγματικότητα ο μόνος άποτελεσματικός τρόπος είναι η όργάνωση και η κινητοποίηση του λαού μπροστά στον κίνδυνο που μας άπειλει. Αυτό άποτελεί ευθύνη όχι μόνο του κράτους αλλά και των όργανώσεων και κομμάτων της έργατικής τάξης. Γιατί στο τέλος - τέλος αυτές άποτελούν τον κύριο στόχο του φασισμού.

Ο ΕΤΖΙΕΒΙΤ

ΜΕ ΤΗΝ άνάθεση της έντολης σχηματισμού κυβερνήσεως στον Έτζιβεβίτ ή κρίση στην Τουρκία μπαίνει σε μια νέα φάση. Άφου ο Ντεμιρέλ άποτυχε στην προσπάθειά του να έπιβάλει μείωση του βιοτικού έπιπέδου του Τουρκικού λαού για την «άναστήλωση της οικονομίας» ή σκυτάλη περνά στον Έτζιβεβίτ. Όσο πιο είναι σχεδόν βέβαιο πως οι προοπτικές δεν διαγράφονται ευνοϊκές για τον νέο πρωθυπουργό. Κι' αν ακόμα έξασφαλίσει ψηφο έμπιστοσύνης οι δυσκολίες που έχει ν' αντιμετωπίσει δεν είναι διαφóρετικές από πριν. Έν τω μεταξύ ώριμάζει όλοένα και περισσότερο η ιδέα για ένα μεγάλο συνασπισμό» Ντεμιρέλ — Έτζιβεβίτ. Κάτι τέτοιο θα σημαίνει μια προσωρινή κατάπνιξη της λαϊκής φωνής αναβάλλοντας την κρίση της άρχουσας τάξης για ένα διάστημα.

ΝΕΑ ΚΛΑΣΗ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

ΜΕ ΤΟ νέο χρόνο μια νέα κλάση καλείται στην Έθνική Φρουρά. Όπως πάντοτε το Γεννάρι ή πλειοψηφία των νεοσυλλέκτων άποτελείται από έργαζόμενους νέους που αναγκάστηκαν για οικονομικούς λόγους να έργαστούν αντί να συνεχίσουν τα μαθήματά τους στο σχολείο. Είναι τραγικά στα 17 τους χρόνια να αναγκάζονται να σπερηνθούν το μεροκάματο που χρειάζονταν όχι μόνο για να συντηρούν τον έαυτό τους αλλά και να βοηθούν τις οικογένειές τους. Πέρα από την άναγκη για μείωση της θητείας που μπορεί να γίνει δυνατή με τη στράτευση του λαού στα πλαίσια μιας πολιτοφυλακής με δημοκρατικό έλεγχο είναι άπαραίτητο να αύξηθούν οι άπολαβές των στρατιωτών τουλάχιστο σε έπίπεδα που δεν θα διαφέρουν πολύ από το μίνιμουμ έργατικό μεροκάματο.

**ΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΕΤΖΕΒΙΤ
ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ**

Η πολιτικο-οικονομική κρίση που μαστίζει την Τουρκία τώρα και άρκετους μήνες έφτασε τες τελευταίες μέρες στο κατακόρυφό της και όδήγησε στην καταψήφιση και την πτώση της Κυβέρνησης συνασπισμού του Ντεμιρέλ το περασμένο Σάββατο.

Το ξέσπασμα αυτής της τελευταίας πολιτικής κρίσης στην Τουρκία σφραγίζει την τελευταία φάση μιας άπεγνωσμένης προσπάθειας που καταβάλλεται από την πλευρά της Τουρκικής άρχουσας τάξης που στέκεται διχασμένη και άνίκανη μπροστά στην άδήριτη άναγκη να κτίσει τα θεμέλια και να στήσει στα μέτρα της μια κοινωνία που ή ίδια όδήγησε στην κατάρρευση.

Έτσι, το πρόβλημα της έξουσίας στην Τουρκία έξη δλόκληρους μήνες μετά τις εκλογές του περασμένου Ιούλη, όχι μόνο έξακολουθεί να υπάρχει, αλλά διευρύνει όλοένα και περισσότερο το χάσμα ανάμεσα στις δυο σχολές της Τουρκικής κεφαλαιοκρατίας που παλεύουν άπεγνωσμένα

θει και να προλάβει την τελική της κατάρρευση.

Μέσα σ' αυτές τες συνθήκες, ή παταγώδης άποτυχία της προσπάθειας του Ντεμιρέλ να προσφέρει λύσεις στα προβλήματα του Τουρκικού κατεστημένου κίνησε «το πάνω χέρι» των στρατηγών που τραβά στο χώρο της αντιπολίτευσης το τμήμα εκείνο της άρχουσας τάξης που έξακολουθεί να θεωρεί την έμμονή στες παλιές και άναχρονιστικές κοινωνικο-οικονομικές δομές σαν το μοναδικό έμπόδιο και κλείνει το δρόμο σε επικίνδυνες μεταρρυθμίσεις που όδηγούν κατ' ευθείαν στον Κομμουνισμό.

Κάτω άπ' αυτές τες συνθήκες προβάλλει σήμερα ύποχρεωτικά στο προσκήνιο ή πολιτική Έτζιβεβίτ που βλέπει

ζει σήμερα την Τουρκία φαίνεται ότι βάζει μπροστά στους στρατηγούς, άναπάντητα έρωτήματα πάνω στο τι γίνεται μετά από ένα «περίπατο των τόνγκς» που θα τους άνεβάσει στην έξουσία.

Κάτω από αυτό το φακό θεώρησης ή στρατιωτική δικτατορία άποτελεί σήμερα ένα τελευταίο χαρτί στα χέρια του στρατού και οι «πολιτικές λύσεις» προβάλλουν σε πρώτο πλάνο. Το γεγονός αυτό, προκαλεί την μανιασμένη αντίδραση των πιδ άκρικών δεξιών στοιχείων που κλιμακώνουν όργανωμένα την φασιστική βία για να διατηρούν ένα μόνιμα άναμμένο πραξικοπικό για μια άνοιχτή στρατιωτική επέμβαση.

Μέσα σ' αυτές τες συνθήκες, ή άριστερά που στες προηγούμενες εκλογές στη μεγάλη τους πλειοψηφία στάθηκε κοντά στον Έτζιβεβίτ γιατί τον έβλεπε να εκπροσωπεί την καλύτερη από τες προσφερόμενες λύσεις, τηρεί σήμερα στάση άναμονής.

να κρατηθούν στην έξουσία και να προλάβουν τον καταποντισμό της με θέσεις και προγράμματα που όσο κι αν δεν μπορούν να δώσουν λύση στα βασικά κοινωνικο-οικονομικά προβλήματα του Τουρκικού λαού, χαρακτηρίζονται έντούτες από από μια διάσταση άπόψεων που κάνει τη μια από τι επιδό πάνω σχολές να στέκεται σε πιδ προχωρημένες θέσεις σε σχέση με την άλλη. Έτσι, ή διαπίστωση που βγαίνει καθαρά με μια άπλη άναδρομή στα γεγονότα έπως έξελίχτηκαν πάνω στην Τουρκική πολιτική σκηνή μετά τις τελευταίες εκλογές είναι ότι ή παραιτήση Ντεμιρέλ, είναι το άποτέλεσμα μιας άνειρήνευτης άσταμάτητης σύγκρουσης ανάμεσα στους πιδ βασικούς εκπρόσωπους μιας άρχουσας τάξης που στέκεται διχασμένη μπροστά στα μέτρα και τες διαδικασίες που πρέπει να υιοθετήσει για να αυτοαναστηλω-

τον έκμοντερνισμό του σημερινού άστικού χαρακτήρα της τουρκικής κοινωνίας και την προσαρμογή του στα μέτρα του Δυτικοευρωπαϊκού σοσιαλδημοκρατικού μοντέλου να προσφέρει μια μοναδική ευκαιρία διεξόδου από το σημερινό άδιέξοδο και να όδηγει στην άποκατάσταση του κύρους της άρχουσας τάξης. Κι' όλ' αυτά, με μοναδικό άντάλλαγμα όρισμένες άκίνδυνες και άνώδυνες μικροπαραχωρήσεις προς τα άριστερά που δεν θα μπορούν να δάλουν κάτω από κανένα άμεσο και ούσιαστικό κίνδυνο τα συμφέροντα της τουρκικής κεφαλαιοκρατίας.

Μέσα σ' αυτές τες συνθήκες ή ξενοκίνητη κλίμα των στρατηγών που παρακαλούθει και κατευθύνει τα πάντα άπό το παρασκήνιο τηρεί μια στάση άναμονής. Το άδιέξοδο μπροστά στο όποιο έξω όδηγηθεί τα πράγματα και το βάθος της κρίσης που μαστί-

Το τουρκικό έργατικό κίνημα όμως έπως προβλήθηκε στες περασμένες εκλογές από τους πολιτικούς φορείς του, δεν φαίνεται να διατηρεί καμια άυταπάτη πάνω σ' ότι άφορά την ούσια και την έκταση των μεταρρυθμίσεων που διακηρύττει: ο Έτζιβεβίτ. Άπλως περιμένει μια λιγότερο καταπιεστική πολιτική έναντίον του, πράγμα που θα διευκολύνει ως ένα βαθμό την πάρα πέρα πορεία του.

Κατά τα άλλα στο μυαλό των πιδ συνειδητοποιημένων μαζών του τουρκικού έργαζόμενου στοιχείου είναι άπόλυτα ξεκάθαρο ότι άπό το άγκάλιασμα με την ΕΟΚ δεν μπορεί να προκύψει τίποτε άλλο από τον έκμοντερνισμό ενός συστήματος έκμετάλλευσης που θα έπιτρέψει στο τουρκικό και δυτικοευρωπαϊκό μονοπωλιακό κεφάλαιο να εκμεταλλεύονται τον Τουρκικό λαό και τους πλουτοπαραγωγικούς του πόρους.

ΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ

Του Σάββα Παύλου

ματα της δεκαετίας του 70. Η έκοτρατία αυτή έκτός από το ιδεολογικό της περιεχόμενο, συνδέεται φυσικά και με την αναποσάσιμη βιομηχανία αντίμολυσης (που αντί να χτυπήσει το κακό στη ρίζα του, απορροφά την υπάρκονσα μόλυση, δημιουργώντας καινούργια προβλήματα μόλυσης, ενεργειακών πηγών κλπ.).

Οι έταιρείες που προκαλούν τη μεγαλύτερη μόλυση, άσχολούνται επίσης και με την βιομηχανία αντίμολυσης (ΕΣΣΟ, Μπένγκ, Στάντοντ 'Ούλ). Όπως μάς την λέει κυνικά το περιοδικό του συλλόγου των Γάλλων βιομηχάνων Usine Nouvelle. «Χάρη στους φορολογούμενους που είναι πρόθυμοι, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, να πληρώσουν τα έξοδα της μάχης έναντι της μόλυσης, η βιομηχανία αντίμολυσης θα αποτελέσει μία νέα προσηλιακή δύναμη, (ΠΗΓΗ ΚΕΡΑΟΤΣ (τά κεφαλαία δικιά μας) γ' αυτούς που πρόδοι θα καταχτήσουν αυτή τη καινούργια και άπειρη αγορά».

Φυσικά οι καπιταλιστικές επιχειρήσεις θα γράλουν κι' από εδώ τα κέρδη τους χωρ' το πρόβλημα να λυθεί. Γι' αυτό και τα μέχρι τώρα κινήματα, δεν προσφέρουν την τελειωτική λύση. Τρεις ήταν μέχρι τώρα οι κύριες κατευθύνσεις του οικολογικού κινήματος. Α) 'Η ομάδα των τεχνοκρατών που προσπαθεί να μαλαώσει την κατάσταση βελτιώνοντας όσο το δυνατό γρηγορότερα μερικές λίθεις χωρ' να βάλει την τελειωτική λύση του προβλήματος. Β) Είναι τα μέλη των μεσοαστικών και μικροαστικών στρωμάτων που οργανώνονται σε συλλόγους που πολλές φορές έχουν ατείοη μαχητικότητα αλλά ή δραστηριότητα τους περιορίζεται σε μεμονωμένες ενέργειες (μυθοκόπρισμα ενός προϊόντος, κινητοποίηση για να απαγορευτεί ή ίδρυση ενός εργοστασίου που θα μολύνει πολύ το περιβάλλον. Το πρόβλημα όμως δεν λύνεται έτσι γιατί αν πετύχει η κινητοποίηση και δεν ιδρυθεί στην περιοχή τους το εργοστάσιο, θα ιδρυθεί σε άλλη περιοχή που δεν υπάχεται μεγάλης αντίδρασης. Γ) Είναι οι ομάδες των καλών χίπις της δεκαετίας του 60, ξεπεσμένοι της μεσαίας τάξης, περιθωριακά στω χείρα που έχουν αποτραβηχτεί σε αγροτικές κοινότητες, προσπαθώντας να ζήσουν ένα εφιαρκικό τρόπο ζωής». Παράγονι μόνες τους τα αναγκαία για τη ζωή, και ζουν με γεωργικά προϊόντα. 'Ιδεολογικά τέινουν σπύ σκαταδισμό και τον σεχταρισμό. ('Εν-τερομπεργκερ = Κρητική της πολιτικής οικολογίας). Όλες αυτές οι κινήσεις είναι φανερό πως δεν προσφέρουν λύση στο θέμα. 'Η ανατροπή του καπιταλισμού, του τρόπου παραγωγής τον της ιδεολογίας του, των κοινωνικών σχέσεων και θεσμών του, ή σοσιαλιστική αλλαγή είναι ανάγκη για να μπορούμε ή ανθρώπινη ν' αλξήσει σε ένα σωστό φυσικό περιβάλλον, σε μία ποιότητα ζωής.

ΜΟΛΥΝΣΗ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ

Μετά από την ανάλυση των επιπτώσεων του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής πάνω στο περιβάλλον είναι υπολόφισα ή ερώτηση: Δέν υπάχει μόλυση στην Σοβιετική Ένωση και στις Άνωτολικές χώρες; 'Η απάντηση είναι ότι έχουμε και εκεί μόλυση της φύσης: Πριν αναλύσουμε αυτό το θέμα θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι είναι άσύνχετα πύ μικρή από τις καπιταλιστικές χώρες. 'Η σχεδιασμένη Σοβιετική οικονομία δοηθά στην αμβλύνση του προβλήματος. 'Η μόλυση που υπάχει είναι γιατί έχουμε εδώ την γραφειοκρατία, που έξω από την εργατική τάξη διεθύνει την παραγωγή. 'Τπάχει προγραμματισμός και παραγωγή που δικαιώνει και σταθεροποιεί την γραφειοκρατική εξουσία. Όταν ή εργατική τάξη δεν έχει πλήρη εξουσία στα μέσα παραγωγής, όταν δεν έχουμε την κοινοτική αυτονομία για τις ταπικές υποθέσεις και πλήρη αντίπτι των σοσιαλιστικών παραγωγών σχέσεων, το πρόβλημα της μόλυσης του περιβάλλοντος υπάχει όπως και άλλα προβλήματα (άλλοτρίως όταν δεν έχουμε την κοινοτική αυτονομία για τις ταπικές υποθέσεις και πλήρη αντίπτι των σοσιαλιστικών παραγωγών σχέσεων, το πρόβλημα της μόλυσης του περιβάλλοντος υπάχει και στη Κύπρο.

Πανομοίωτα τώρφ και στη Λεμεσό καταστρέφεται ή παραλία της από θβλια χύσιματα. Φυσικά ή κυβέρνηση έχρωσά πάντα το μεγάλο κεφάλαιο δέν επεμβαίνει. Και φαίνεται ότι το «Δασοδέν» με από τις πύ όμορφες περιοχές της Λεμεσού που είναι μία παραλία προσιτή στο λαό θα οικοδομηθεί από το κεφάλαιο και θα απαγορευτεί το κλησάσμα εκεί για κινόνο. Παρά τις αντιδράσεις προοδευτικών οργανώσεων ή Κυβέρνηση έχει αποδείξει ότι στρέφεται στην άπώση της παραγωγής ελασσόδιω στους κεφαλοκράτες για έμπετάληση. Παρόλληλα μ' αυτό ή παραλία της Λεμεσού μολύνεται από το πετρέλαιο των πλοίων που χρησιμοποιούν το λιμάνι της.

Ένας άλλος μεγάλος παράγοντας μόλυσης του περιβάλλοντος στην Λεμεσό είναι το εργοστάσιο «Τομάντων Βάσιλικός». Τα απόβλητα αυτού του εργοστασίου μολύνουν την θάλασσα. 'Πήν υπάχουν ένδειξεις ότι ή θάλασσα ζωή μερικά χιλιόμετρα γύρω από το εργοστάσιο έχει νεκρωθεί πλήρως.

Και στη Λάρνακα υπάχει μόλυση από το πετρέλαιο. 'Η ανάγκη της προστασίας του περιβάλλοντος υπάχει και στη Κύπρο. 'Η οικοπεδοποίηση και ή οικοδόμηση χωρ' να λυθάνεται ίσ'

Προγραμματισμένη άχρήστευση

Στη προσπάθειά του ο καπιταλισμός να αλξήσει τα κέρδη του αδιαφορώντας για τη μόλυση του περιβάλλοντος, φροντίζει να προγραμματίζει την καταστροφή των προϊόντων που παράγει, για να δημιουργεί κι' άλλη ζήτηση. 'Η έταιρεία «Φίλιπς» είχε εφεύρει το 1938 λάμπες με διάρκεια ζωής 10.000 ώρες (10 χρόνια περίπου). 'Η έταιρεία όμως επένδυσε νέο κεφάλαιο για την παραγωγή καινούργιου τύπου λάμπας με

διάρκεια ζωής 1.000 ώρες (1 χρόνο περίπου) για να επιταχύνει τη κυκλοφορία του κεφαλαίου και — με σημαντική σπατάλη — να πετύχει μεγαλύτερο κέρδος. Τό βίον ίσχυει και για τις συνθετικές ίνες (ή άνθεκτικότητα των οποίων, ίθως για τις γυναίκες κάλτσες, μειώνεται διαρκώς) ή για τα αυτοκίνητα τα όποια σκότνια περιέχουν κομμάτια που άχρηστεύονται γρήγορα.

Στην προηγούμενη έκδοση της Σοσιαλιστικής Έκφρασης έγινε αναφορά στην οδύητη του προβλήματος της μόλυσης του περιβάλλοντος καθώς και στην ανανώριση αυτού του προβλήματος από όλους.

'Η ύποκρισία και ή βρωμιά όλων όσων υποστηρίζουν το καπιταλιστικό σύστημα είναι όπι μιλούν για την μόλυση του περιβάλλοντος σάν να γίνεται αυτή από μόνη της, σάν να μην υπάχει σχέση ανάμεσα στο κοινωνικό σύστημα και την καταστροφή του περιβάλλοντος, ενώ είναι ξεκάθωρο ότι ή εξέλιξη του καπιταλισμού σημαδεύει άνεξίτηλα τη φύση.

Β ΜΕΡΟΣ

Οι καπιταλιστές όμως α) ή άποκοθούν το θέμα της μόλυσης του περιβάλλοντος ή β) το πρόβάλλουν σε σπύ σκανδαλοθηκό θέματος και δημιουργούν επιπώλαες οικολογικές μόδες ή γ) το πρόβάλλουν τελευταία πολύ ταχτικά γιατί ο καπιταλισμός που μολύνει τη φύση βρ'κε ένα άλλο τρόπο να βγάξει κέρδη, τη βιομηχανία αντίμολυσης. Σ' αυτό το πλαίσιο έντάσσεται ή έκοτρατία που εξέγγηλε στις άρχές του 1970 ο Νίξον για την προστασία του περιβάλλοντος. Μέσα σε λίγες μέρες, τα σημαντικότερα Αμερικανικά δημοσιογραφικά όργανα (Τάιμς, Νιούστρουκ, Λάιφ κλπ.) άρχισαν να άσχολούνται με πάθος με την μόλυση του περιβάλλοντος. Το περιοδικό των Αμερικανών επιχειρηματιών «Fortune» χαρακτηρίζει τη μόλυση σάν ένα από τα σημαντικότερα προβλή-

Και στην Κύπρο οξύ το πρόβλημα της μόλυσης

ΚΑΙ ΣΤΗ ΚΥΠΡΟ Τό πρόβλημα της μόλυσης του περιβάλλοντος είναι οξύ και στη Κύπρο. 'Πήν στην Αμμόχωστη πριν την υποδούλωση της από Τουρκικά στρατεύματα κατοχ'ς το άπλωτο Κυπριακό και ξένο κεφάλαιο άγχε καταστρέφει την παραλία της δημιουργώντας ένα τευχος από πολυκατοικίες και ξενοδοχεία.

όπιν ή όμορφή του τοπίου, ή μόλυση της θάλασσας του άέρα και της γης από τα εργοστάσια είναι μερικές από τις καταστροφές που προκαλεί το Κυπριακό και ξένο κεφάλαιο όθινω από Κυπριακή επιμερία ένα οσοπο-σχετικό μ' αυτό το θέμα που δημοσιεύτηκε πριν μερικές ώδομάδες. ΛΑΡΝΑΚΑ, 13 (Του άναποκροτού μας). — Οί διαμη-

τρυίες των κατοίκων του χωριού Τρουλλοι άρχισαν πριν δύο πε-οίτου χρόνια, όταν το εργοστάσιο φαιοχρώματος, που θύσχεται λίγο πριν την είσοδο του χωριού, άρχισε το άλεσμα της πέ-τρης. Άλγουν οι κάτοικοι: «'Η σκόνη του εργοστασίου διασκορπύται στην άτμοσφαιρα και είναι καταστρεπτική τόσο για την κηνο-τροφία όσο και για την γεω-γία».

Μάθαμε για το πρόβλημα των κατοίκων του χωριού και πήγαμε για να δούμε από κοντά την κατάσταση. Πριν φθάσουμε στο χωριό είδαμε την καινούδηο του εργοστασίου να θγάζει σε μεγάλο ύ-ψος τον καπνό και την σκόνη, ή οποία με τον πνέοντα άνεμο μεταφέρεται στους άγρους και τους δίνει ένα καφέ χρώμα. Μίλησαμε με άκετους από τους κατοίκους του χωριού οι ό-

ποιοι μάς εξέθεσαν το πρόβλημα τους: Κ. Παμπουλος: «Είμαι βοσκός και έχω κοπάδι. Από το καλοκαίρι μου ψύφισαν τρία πρόβατα. Όταν τά πήρα στο Κτηνια-τρείο μου είπαν, μετά από ανα-λύσεις, ότι τα ζώα ψύφισαν από χάλκωση. 'Η άσθένεια προέχχεται από το ότι τα ζώα έφραγαν χόρτα, στα όποια υπάχει σκόνη φαιοχρώματος. Έχω πολλά άλλα ζώα που ήδη είναι άρρωστα και θεραπεία δέν υπάχει». Θ. Κοζάκού: «Είμαι γεωργός και κηνοτρόφος. Μου εψύφισαν 15 πρόβατα. 'Η παραγωγή των χοραφιών, των ελιών και των χοροσπών μου είναι ή μισή της κανονικής. Και όλα αυτά λόγω της σκόνης. Αν δέν φύγει η σκόνη το εργοστάσιο θα καταστραφεί. Κινδυνεύει και ή βγεία μας».

Α. Γαβρήλ: «Μου εψύφισαν 36 πρόβατα. Τα δέντρα μου καταστράφηκαν. Είμαι σε άπόγνωσπ». Α. Χ' Άντωνής: «Έχασα με άόκληση περιουσία. Μου ψύφισαν 81 πρόβατα. Έχω πλη-ρώσει μέχρι σήμερα... κερί τις £500, για φάρμακα και ένέσεις. Κάθε μέρα πηγαίνω στο Κτηνια-τρείο, για να πάρω τά νεκρά ζώα και να πάρω φάρμακα. Δέν μάς φτάνει ποί οι Τούσκοι πύ-ραν τά μου χωράκια μας, το εργοστάσιο μάς κατέστρεψε τα άλλα μου. Πήγαμε στον Έπαρ-χο και μάς είπαν ότι δέν είναι της άμοδιότητός του. Το Κτη-νιατρείο λέγει, ότι τα ζώα μας φορούν από την σκόνη. Τι περι-μένει ή Κυβέρνηση για να κλεί-σει το εργοστάσιο; Πριν από έ-να μήνα γράψαμε έπιστολές στις επιμερίες, αλλά κανένας άξιό-διος δέν συνηήθηκε να μάς έ-ποκεφθεί να δη από κοντά το πρόβλημα μας. Τι θέλει ή Κυ-βέρνηση, να ψύφουμε από το χωριό να το μίσουν οι Τούσκοι ψύφισαν 13 πρόβατα από χάλ-κωση. Για κάθε πρόβατο που φο-ρ'φά πληρώνουμε και τρεις — τέ-σσερις λίρες. Έξοδα να το ψέ-γαν».

Ψάρια νεκρά στην Έλευσία. Εικόνα σχεδόν καθημερινή στην πύ ρυμική περιοχή της Άττικής. Στην Έλευσία το Έλληνικό κεφάλαιο έχει έκει μία από τις μεγαλύτερες βιομηχανικές περιοχές. Σιγά —

σιγά μία σταθερό, ή θάλασσα ζωή στον Σαρωνικό σθύνει και άπλώνεται το τίποτα. Το κεφάλαιο ποτέ δέν θα κόψει από τα κέρδη του για να μη μολύνει το περιβάλλον.

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΔΡΑΝΕΙΑΣ

Στην περασμένη έκδοση της Σ. Ε. κάναμε μία προσπάθεια να δούμε όρισμένες πτυχές της πρόσφατης κυπριακής ιστορίας και να εξοικονομήσουμε τον βαθμό της ευθύνης που βαρύνει τους πολιτικούς φορείς του κινήματος. Στο παρόν σημείωμα θα συμπληρώσουμε τις παρατηρήσεις που κάναμε σχετικά με τη μεθοδολογική βάση της πολιτικής που ακολουθήθηκε, κοιτάζοντας μία άλλη πολύ βασική πτυχή του όλου θέματος, τις επιπτώσεις που είχε η πολιτική τούτη στη διαμόρφωση της συνείδησης των μαζών, αλλά, πρώτιστα, τη γενικότερη αντίληψη για το ρόλο των μαζών στη διαμόρφωση της ιστορίας.

ΣΧΕΣΕΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΦΟΡΕΑ ΚΑΙ ΜΑΖΩΝ

Ο μηχανιστικός υλισμός που βλέπει όλα τα ιστορικά φαινόμενα και εξελίξεις σαν απλή αντανάκλαση των αντικειμενικών συνθηκών, (τις οποίες με τη σειρά τους θεωρεί σα δοσμένες και αμετάβλητες) παραγνωρίζει, όπως αναφέραμε στην περασμένη έκδοση, τον ανθρώπινο ρόλο στη διάπλαση της ιστορίας. Τούτη η αντίληψη οδηγεί συχνά σε μία συγκεκριμένη στάση της ηγεσίας απέναντι στις μάζες: Η ταξική συνείδηση των μαζών τείνει να θεωρείται σαν απλή απόρροια της καθοδήγησης εκείνων που «γνωρίζουν» να έρμηγνέουν τους «νόμους» του επ'στημονικού σοσιαλισμού. Άφου, δηλαδή, τούτη η μέθοδος θεωρητικής των πραγμάτων οδηγεί αρχικά στην παραγνωρίση του ανεξάρτητου ρόλου της εργατικής τάξης σαν φορέα της αλλαγής, εύκολα φτάνει στο επόμενο βήμα του να εναποθέσει το ρόλο σ' εκείνους που «γνωρίζουν» να έρμηγνέουν τα δεδομένα, δηλαδή στο κόμμα. Το επόμενο βήμα είναι η θεώρηση της συνείδησης των μαζών σαν απλού δημιουργήματος του κόμματος.

Η μέθοδος τούτη οδηγεί στην υποκατάσταση του ανεξάρτητου ρόλου των μαζών από τον πολιτικό φορέα, ενώ η διαλεκτική μέθοδος προσδίδει στον ρόλο της ίδιας της καταπιεσμένης τάξης την πρωταρχική σημασία. Η επαναστατική της φύση απορρέει από τη θέση της μέσα στην παραγωγική διαδικασία.

Οι πιο πάνω παρατηρήσεις δεν πρέπει να εκληφθούν σαν απέναντι προς οποιοδήποτε κόμμα ή μορφή οργάνωσης. Η οργάνωση των πιο αγωνιστικών στελεχών της εργατικής τάξης είναι άναγκαία, όμως σε καμιά περίπτωση το κόμμα δεν θα πρέπει να ξεχνά πως φορέας της επαναστατικής αλλαγής είναι η ίδια η εργατική τάξη.

Μέσα στα τελευταία τουλάχιστο 20 χρόνια η εργατική τάξη της Κύπρου αντιμετώπιστηκε σαν παθητικός δέκτης των οδηγιών του κόμματος. Η στάση τούτη ενισχύθηκε τουλάχιστο μέχρι το πραξικόπημα και την εισβολή από την αναπτυσσόμενη οικονομία και την εύθραυστη αλλά σχετικά μακρόχρονη περίοδο ειρήνης που διάρκεσε. Από την άλλη τα αθόρυπα ξεσηκώματα των μαζών συμβαίνουν μόνο σε περιόδους κρίσης. Και η Κύπρος δεν αποτέλεσε εξαίρεση. Η περίοδος του πραξικοπήματος και του μεταπραξικοπήματος (ιδιαίτερα εις την περίοδο του μεταπραξικοπήματος) χαρακτηρίζεται από την αντίσταση του λαού και τις δυναμικές διαδηλώσεις του ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τους πρόποδες του.

ΟΙ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΕΣ ΣΤΥΛΗΝΕΣ, Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΚΑΙ Η ΣΤΥΛΗΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΖΩΝ

Η συνειδητοποίηση του κινήματος βρίσκεται σε επίπεδα χαμηλά και σε σοβαρή αφαντιστικότητα με τις συνθήκες που επικρατούν. Παρ' όλο τούτο η κατάσταση είναι καλύτερη απ' ό,τι ήταν προπραξικοπηματικά. Αν μη τι άλλο, δεν υπάρχει σήμερα μία κοινωνία που εφημερεί οικονομικά και από την άλλη οι διαδοχικές υποχωρήσεις της άρχουσας τάξης απέναντι στον ιμπεριαλισμό οδηγούν συχνά - συχνά τα πλατειά λαϊκά στρώματα στην κατανόηση της απάτης της άρχουσας τάξης, που καλεί τους εργαζομένους να υποστούν οικονομικές θυσίες για χάρη ενός απελευθερωτικού αγώνα που δεν γίνεται.

Η συνείδηση των μαζών είναι ένα θέμα πολύπλοκο. Συναρτάται με τις τρέχουσες συνθήκες, με το παρελθόν αλλά και με την πολιτική και ιδεολογική δουλειά των πολιτικών φορέων. Πιο πάνω αναφέραμε πως η συνειδητοποίηση των μαζών δεν είναι απλή απόρροια του κόμματος, αλλά υπάρχει μία διαλεκτική σχέση αλληλοεξάρτησης ανάμεσα στα δύο. Σαφώς το κόμμα μπορεί να καθυστερήσει ή να επιταχύνει τη συνειδητοποίηση των μαζών, όμως οι μάζες δεν μπορούν να αντιμετωπισθούν σαν τάγμα υπάκουο στον ταγματάρχη κάτω από οποιοδήποτε συνθήκες. Με μία τέτοια στάση αν οι οδηγίες δεν εκφράζουν τις επιθυμίες των μαζών οδηγείται κανείς αναπόφευκτα στην αποτυχία του κινήματος αλλά και στην αποτυχία του κόμματος που υιοθετεί τέτοια αντιμετώπιση.

Καλώς ή κακώς, στην Κύπρο, κυριάρχησε την τελευταία εικοσιμέσα στην συνείδηση των μαζών το Κυπριακό πρόβλημα παρά οτιδήποτε άλλο. Ο πρωταρχικός λόγος ήταν πως οι πολλές κρίσεις ξεσπούσαν γύρω από το Κυπριακό και ίσχυ γύρω από οικονομικά προβλήματα. (Η σύνδεση των δύο μόλις τώρα άρχισε να γίνεται αντιληπτή από τον λαό, σε μία περίοδο που ο κυπριακός καπιταλισμός, εξωφθαλματικά, δεν μπορεί να εγγυηθεί ένα σίγουρο οικονομικό μέλλον). Όχι λιγότερο σημαντικό παράγοντας στη διαμόρφωση συνείδησης υπήρξε ο εθνικισμός που πήρε τη συγκεκριμένη μορφή του αντι-τουρκισμού. Ο εθνικισμός της ελληνοκυπριακής κοινότητας χρονολογείται από παλιά και μερικώς έλειτο οργισσε σαν ανεξάρτητη και αυτονομημένη δύναμη. Από την άλλη ενισχύθηκε κατά καιρούς από την άρχουσα τάξη, αλλά και από την πολιτική της άριστερας, που μέσα στα πλαίσια μιας πλατειάς συμμαχίας με την άρχουσα τάξη, δεν κατάφερε να διαχωρίσει αποτελεσματικά την ουσία του απελευθερωτικού αντιιμπεριαλιστικού αγώνα από εθνικιστικούς προσανατολισμούς.

Πέρα απ' αυτό το ότι στα μια

λά του κόσμου κυριάρχησε η πολιτική έκφραση του Κυπριακού όφειλται και στην πολιτική της άριστερας που, με μεγάλη επιμονή διαχωρίζει για χρόνια τους κοινωνικούς αγώνες από τον απελευθερωτικό αγώνα.

Η πολύχρονη διάρκεια του κυπριακού προβλήματος (καθώς και η οικονομική άνοδος της περιόδου 1960 - 1974) εδύνησε την πολιτική της άριστερας στο να μη αντιμετώπισει στη διάρκεια αυτής της περιόδου σοβαρή πρόκληση από τη βάση της. Τέτοια σοβαρή πρόκληση στην κρίση του 1974, που έκτονώθηκε, όμως, με την κάθοδο του Μακαρίου στην Κύπρο.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΚΑΙ Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΔΡΑΝΕΙΑΣ

Η πολιτική της άριστερας έχει για χρόνια σαν κεντρικό άξονα τη σχεδόν άνευ όρων συνεργασία με την άρχουσα τάξη. Η πολιτική τούτη βρίσκει τη θεωρητική της θεμελίωση στην θεωρία των πλατειών συμμαχιών (ή κυπριακή όμως άριστερά δεν μπήκε ακόμα, εν τούτοις, στον κόπο να διευκρινίσει κάτω από ποιάς τάξης την άρχουσα γίνεται τούτη η συμμαχία) και στη θεοποίηση των αντικειμενικών συνθηκών. Στην περασμένη έκδοση της Σ. Ε. δείξαμε πως τούτες οι σημερινές άθλιες και ανπόφορες αντικειμενικές συνθήκες διαμορφώθηκαν ιστορικά και από τη στάση της ίδιας της άριστερας.

Πέρα όμως από τη διαμόρφωση των αντικειμενικών συνθηκών έχει διαμορφωθεί μέσα στους κόλπους του ΑΚΕΛ και μία συγκεκριμένη ιδεολογική τοποθέτηση που κύριος άξονας της είναι η αδράνεια. Θεωρείται πια έντελώς φυσικό ο διαχωρισμός κοινωνικών αγώνων και απελευθερωτικού αγώνα. Το θέμα δεν χωρά πια καμμία συζήτηση. Σαν αποτέλεσμα θεωρείται φυσική η χωρική πρόγραμμα συνεργασία με τη δεξιά, συνεργασία δηλαδή με το πρόγραμμα της δεξιάς. Τον αντιφασιστικό αγώνα υποκατάστησε εκείνο το ανεπανόρθωτο «εμείς προειδοποιήσαμε την κυβέρνηση...».

Την λαϊκή συμμετοχή στον αγώνα έχουν υποκαταστήσει οι πολιτισμικές συμμετοχές διαφόρων παραγόντων σε συνέδρια και τμήματα ψηφισμάτων χωρίς αντίκρουσμα. Η άμυνα του τύπου

αφήνεται στα χέρια της δεξιάς και των αξιωματικών της ελληνικής κυβέρνησης ενώ το αίτημα για την δημιουργία λαϊκής πολιτοφυλακής καταδικάζεται ή συσκοτίζεται. Τα κοινωνικά και οικονομικά αίτήματα των εργαζομένων ρυθμίζονται με την έξοδο τους στο έξωτερικό - μερικώς κάτω από την διοργάνωση του έγγειοκράτου από τις συντεχνίες - ή ρυθμίζονται από τον κώδικα διομηχανικών σχέσεων σε συνεργασία με τους εργοδότες και την κυβέρνηση.

Διακινδυνεύοντας ένα ιστορικό αναχρονισμό ή στάση της άριστερας μπορεί να χαρακτηριστεί σαν μόνιμη «άψογη στάση». Ίσως η δήλωση του κ. Ζιαρτίδη ηγέτη της ΠΕΟ ότι η πολιτική του ιστορικού συμβιβασμού έχει πρώτα υιοθετηθεί στην Κύπρο να αποδίδει πολύ καλά τους ιδεολογικούς προσανατολισμούς της άριστερας.

Το θέμα όμως που έχει πιο μεγάλη σημασία είναι οι επιπτώσεις αυτής της ιδεολογίας πάνω στη συνείδηση των μαζών. Σίγουρα δεν υποδοθή τις μάζες στην κατανόηση της φύσης του συστήματος στο οποίο ζούμε. Η επίπτωση πρέπει να υπήρξε σοβαρή αν ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η πολιτική τούτη συνεχίζεται για μία σειρά ετών. Τυποποιήθηκε, όπως φορτικά αναφέραμε από την οικονομική άνοδο της περιόδου 1960-74 και τη σχετική ανήσυχη ήρεμία που επικράτησε. Σήμερα όμως τα πράγματα είναι διαφορετικά. Η οικονομία έχει προβλήματα. Η άρχουσα τάξη, με τους διάφορους φορείς της, άμεσα ή έμμεσα ζητά θυσίες από τους εργαζόμενους. Ταυτόχρονα, ακολουθεί μία πορεία υποχωρήσεων στο πολιτικό θέμα. Οι αμερικάνοι χρηματοδοτούν γενναϊόδορα το οικιστικό πρόγραμμα της κυβέρνησης για

τέ στέγαση των προσφύγων. Ο λαός χαρακτηρίζεται από έλλειψη αγωνιστικότητας και κυνισμό. Τούτη είναι μία διαπίστωση που γίνεται από όλους σχεδόν τους ξένους παρατηρητές, αλλά αποδεικνύεται εμπειρικά από οποιοδήποτε κάνει τον κόπο να μιλήσει με τον κόσμο.

Είναι η φυσική αντίδραση των μαζών που δεν βλέπουν ακόμα μπροστά τους καμμία διέξοδο. Είναι μία ένδειξη πως η συνείδηση των μαζών δεν είναι απλό απότοκο της πολιτικής του πολιτικού φορέα. Οι μάζες δεν είναι ενθουσιασμένες με την πολιτική της άριστερας. Κανένας δεν μπορεί να είναι ικανοποιημένος με το τι γίνεται σ' εσωτερικό μέτωπο, αφήνοντας κατά μέρος τις διεθνείς πτυχές του Κυπριακού.

Η πολιτική της αδράνειας μπορεί, βέβαια, για ένα διάστημα να ξεγελάσει και να επηρεάσει αρνητικά τη διάθεση του λαού. Δεν μπορεί, όμως, να ακολουθείται μόνιμα γιατί βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση προς την κατάσταση καταπίεσης των μαζών τόσο στον καθημερινό τους αγώνα για οικονομική επίβωση, όσο και στο καθαρά πολιτικό επίπεδο με τη συνέχιση της διχοτόμησης και του διαχωρισμού των ανθρώπων από τα σπείρια τους. Μπορεί, βέβαια, η πολιτική τούτη να βλάψει το λαϊκό αγώνα... και πεποίθηση τούτου του άρθρου είναι ότι τον έχει βλάψει. Όμως οι μάζες θα υπαγορεύσουν την αλλαγή μέσα από τους παληούς ή και νέους φορείς.

Ήδη το πρόγραμμα της ΕΔΕΚ είναι μία έλπιδα για το μέλλον. Κρατεί ανοιχτή μία διέξοδο. Είναι φυσικό να απορροφηθεί από τη δεξιά. Όμως ανοίγει το δρόμο για το ξανάνοημα μιας υπαλλαχτικής πορείας, για να μπορέσει ο λαός να συνεχίσει τον αγώνα.

Όπερέττα

ΠΛΕΥΡΑ Α άρ. 1: Τό ΠΑΔΗΚ δεξιώθηκε τόν Αχιλλέα Κυπριανού. Τό ΠΕΑΜ τίμησε σέ συγκέντρωση τόν Α. Κυπριανού. Τό ΔΗΚΟ έπίσης. Ή ΝΕΔΗΚ τόν άνεκήρυξε έπίτιμο πρόεδρό της. Τό Παγκύπριο Γυμνάσιο Άρρένων Κύκκου τόν κάλεσε στή γιορτή του. Δηλώσεις: Συνέντευξη του Α. Κυπριανού.

Οί έφημερίδες: Ή νεολαία βρήκε τό ίνδαλμά της. Τό ΑΚΕΛ: Ο Α. Κυπριανού σύμβολο της νεολαίας.

ΠΛΕΥΡΑ Α άρ. 2: Ο άρχισαγωγέας Βάσος Παυλίδης έμφανίσθηκε στή Λεμεσό. Ο Βάσος Παυλίδης έμφανίσθηκε στή Λευκωσία μέσα σέ αυτοκίνητο. Δέν θά φύγει από την Κύπρο ό άπαγωγέας. Δηλώσεις του άρχισαγωγέα Β. Παυλίδη. Συνέντευξη του άπαγωγέα Β. Παυλίδη σέ έφημερίδα.

Πλευρά Β: Κι' έμεις; Έμεις οι άλλοι; Πού είδαμε άλλωστε της πολιτικής σκηνης, άγνόηση προγραμμάτων και καταστάσεων μ' αυτό τό γεγονός, σκεφτόμαστε:

Ταυτιστείτε — ύποσυνείδητα — μέ τόν Β. Παυλίδη, μήν τό δηλώσετε όμως ξεκάθαρα, ή ήθική του συστήματος δέν τό έπιτρέπει. Γιατί δέν πρόκειται νά διακυνδυνεύσετε τίποτε.

Στό σύστημα πού ζούμε τά δυό πρότυπα άλληλοσυμπληρώνονται και λειτουργούν μα-

ζί χωρίς νά αποκλείει τό ένα τό άλλο.

Είναί τά μέρη 1 και 2 της πλευράς Α.

Έμεις όμως πού τρέχουμε για τό μεροκάματο από τις 6½ κάθε πρωί, πού τό μεροκάματο της γυναίκας μας δέν φτάνει νά πληρώσουμε τό νοίκιο όσο για νά μπορούμε νά ξαναδουλέψουμε την άλλη μέρα πού καταπιεζόμαστε και άλλοτριωνόμαστε στό εργοστάσιο, στό γραφείο, στην ύπηρεσία, κάνουμε μερικές σκέψεις:

Ήν κάποιος έκανε όχι ατή την ένέργεια της άπαγωγής αλλά μία άλλη, πιο μικρή αλλά έξω από τά άστικά πλαίσια νομιμότητας για νά προωθήση την άριστερή του ιδεολογία και πίστη, για νά ζητήσει άδηση των μεροκαμάτων πείνας της εργατικής τάξης, για νά μή περάσουν στά τσαντήρια και στις παράγκες τέταρτο χεϊμόνα οι πρόσφυγες είμαστε σίγουροι ότι την άλλη μέρα δέν θά ζούσε, ή θάταν στά σίδερα. Ταυτόχρονα θά έξαπολύτανε ένα άληθινό πογκρόμ ένάντια στην εργατική τάξη και τις οργανώσεις της.

Τό καθαριμάκι όμως ό Β. Παυλίδης δίνει συνεντεύξεις σέ στυλ στήρ του Χόλλυγουντ, ό άστικός Τύπος προβάλλει τις κινήσεις του, άκόμα λίγο θά μάθουμε τι τοιγάρο καπνίζει και τι καφέ πίνει.

Όλα αυτά μας ξαναεξηχούν καλύτερα για τό θράσος, τό ψευτομαγγιλίκι και ψευτοηρωϊκί όλων των ΕΟΚΑ θηατατζήδων και φασιστών στην Κύπρο. Ξέρουν πολύ καλά ότι μπορούν νά κάνουν ετιδήποτε — κι' άς παρυσιάζονται ότι διακυνδυνεύουν — χωρίς νά πάθουν τίποτε. Αυτοί οι άνθρωποι μπορεί νά δολοφονήσουν, νά τραμπουκί-

ζουν, νά τρομοκρατούν, νά συνωμοτούν, νά κάνουν πραξικοπήματα, νά προδώνουν, νά μοιράζουν την Κύπρο, νά βασανίζουν ΧΩΡΙΣ ΠΟΤΕ νά παθαίνουν τίποτε έξτός από μερικές εικονικές έπιβολές ποιων για τά μάτια του κόσμου. Αυτοί οι ΒασοΠαυλίδες και τά άλλα δειλά άνθρωπία δέν κατέβηκαν μ' άλεξίπτωτα. Ο χώρος πού τους γεννά είναι ή άστική τάξη, γι' αυτό και δέν θά τους τιμωρήσει ποτέ, γιατί παρά τις διαφωνίες της κάποτε μαζί τους ως πρός τό πολιτικό έποικισόδημα — ποτέ δέν διαφωνήσανε για τό οικονομικό και κοινωνικό, για την εκμετάλλευση δηλαδή της εργατικής τάξης και την κυριαρχία του κεφαλαίου — πάντοτε τους χρησιμοποιεί για νά χτυπήσει τό εργατικό κίνημα, πάντοτε ή άστική τάξη τους χρησιμοποιεί για νά αναπτύσσεται τό λαϊκό κίνημα.

Γι' αυτό και δέν πρέπει νά υπάρχει καμμιά αυταπάτη στις οργανώσεις και στα κόμματα της εργατικής τάξης πού πιστεύουν ότι στα πλαίσια εφύρτερων συμμαχιών και συνεργασίας στό πολιτικό επίπεδο μέ πολιτικές οργανώσεις και κόμματα της άστικής τάξης ότι ή άστική τάξη θά έξουδετερώσει ή απλώς θά στραμώσει τό φασι-

σμο.
Δίνουμε τό ιστορικό επεισόδιο πού δείχνει ότι ή άστική τάξη όταν συνασπίζεται σέ πολιτικούς σχηματισμούς μέ κόμματα της εργατικής τάξης παραχωρεί έπιφανειακά πόστα ένώ όλος ό μηχανισμός του κράτους μένει μέ τό μέρος των άφεντικών και ό φασισμός όργιάζει. Τά άριστερά κόμματα μένει αιχμάλωτα του άστικού κυβερνητικού μηχανισμού. «Στή Γαλλία στις 16 του Μάρτη 1937 στό Κλιού, παρά τό ότι τό ύπουργείο Έσωτερικών κατεχόταν από ένα σοσιαλιστή, ή άστυνομία πυροβόλησε, όχι τις φασιστικές συμμορίες πού είχαν συγκεντρωθεί εκεί, αλλά εργάτες σοσιαλιστές. Σκοτώθηκαν άρκετοι και, άνάμεσα στους τραυματίες, ήταν και ό διευθυντής του σοσιαλιστικού γραφείου του πρωθυπουργού τού Λεόν Μπλουί του Λαϊκού Μετώπου της Γαλλίας.
Ή κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου στραγγαλίστηκε από τό άστικό κράτος πού μαζί του θέλησε νά πυρναυτιστεί». (Από τό β. ο «Ή φαιά πανούκλα — πάνω στό φασισμό» του Ντανιέλ Γκερέν).

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΣΤΗ Σ. Ε.

ΣΥΝΑΓΕΡΜΙΚΗ ΥΣΤΕΡΙΑ

Νέαν ύστερική κρίση έπαθε ό ΔΗ.ΣΥ τού Γλαύκου Κληρίδη μετά την εξαγγελία του προγράμματος του Σ.Κ. ΕΔΕΚ και τες δηλώσεις τού Άρα Λυσσαρίδη πού αποκλείσαν κάθε μορφή συνεργασίας μέ τά προγεφυρώματα.

Τι περίμεναν οι πατριδοκάπηλοι; Μήπως νά τους προταθεί συνεργασία τή στιγμή πού ένώ ό τόπος άγωνίζεται για λεφτεριά κι ανεξαρτησία αυτοί δέν έπαψαν νά δουλεύουν για τό ολοκληρωτικό ξεπούλημα του νησιού κι ολοκλήρωση των ιμπεριαλιστικών σχεδίων; Κατηγορεί Ο ΔΗ.ΣΥ τόν Άρα Λυσσαρίδη για έξυπηρέτηση ξένων συμφερόντων και για χρησιμοποίηση έφτελών μέσων για έξόντωση άντιπάλων. Οι Ισχυρισμοί αυτοί είναι τό λιγώτερο βλακώδεις και μόνο στόχο έχουν τή δημιουργία σύγχυσης και διαστρέβλωσης της αλήθειας. Ποιός ήταν αυτός πού χρησιμοποιώντας όλα τά δημιουργικά μέσα κατάφερε νά θεωρείται «άξιος καραδοκάρης» ένώ στην πραγματικότητα δέν άξιζε ούτε για μούτσος του καρδιού άφού έξυπηρέτησε τες σκοτεινές δυνάμεις του ιμπεριαλισμού; Ασφαλώς όχι.

ό Άρας Λυσσαρίδης αλλά ό άρχηγός του ΔΗ.ΣΥ Γλαύκος Κληρίδης.

Κατηγορείται ό Άρας Λυσσαρίδης ότι έξυπηρέτει ξένα συμφέροντα και χρησιμοποιεί έφτελή μέσα για έξόντωση άντιπάλων. Ποιός είναι αυτός πού άγκάλιασε και σέτασε στό κόμμα του τούς πράχτορες της Σ.Ι.Α. Τους πούλημένους προδότες της Ε.Ο.Κ.Α. Β' πού για νά έξυπηρέτησουν τά συμφέροντα του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ συνεργάστηκαν μέ τή χούντα των Άθηνών κι' έκαμαν τό προδοτικό πραξικόπημα τού Ιούλη του 1974. Ασφαλώς όχι ό άγωνιστής Λυσσαρίδης ούτε κανένας από τούς ΕΔΕΚΙΤΕΣ πού πρόταξαν τά στήθια τους άσπίδα για τή Δημοκρατία και τή Λεφτεριά του τόπου, αλλά τά ξενόδουλα άνθρωπία της ΕΟΚΑ Β' πού τώρα βρήκαν καταφύγιο και πολιτικό έκφραστή τόν ΔΗ.ΣΥ.

Τώρα για τό ποιό προβαίνουν σέ έργα πού προδίδουν κομπλεξικότητα και συμπεριφέρονται μισαλλόδοξα όταν βλέπουν νά νάθαγουν τά σχέδια τους δε χρειάζεται καμ-

μία συζήτηση. Άλλά για όσους έχουν άρχίσει νά ξεχνούν, δηλ. ΔΗΣΥΚΟΙΣ & ΣΙΑ, υπενθυμίζω, ότι δέν είναι ούτε ό Άρας Λυσσαρίδης ούτε οι Έδεκίτες πού άπειλούσαν νά λιθανοποιήσουν την Κύπρο αν έχαναν στες βουλευτικές εκλογές Σεπτέμβρη του 1976 αλλά κάποια προγεφυρωματικά άπομεινάρια πού ύάναπολούν «μέρες δόξας» πραξικοπήματα και μεταπραξικοπήματα.

Κατηγορείται ό Άρας Λυσσαρίδης ότι ύποδοθηκε την Τούρκικη προπαγάνδα μιλώντας για σφετερισμό έξουσίας από τόν Γλαύκο Κληρίδη. Άς μήν άνησυχεί ό ΟΗ.ΣΥ και κανένας δέν θ' άρπάξει από τό «μεγάλο» του άρχηγό τά πρωτία έξυπηρέτησης της Τούρκικης πλευράς. Ή μήπως ξεχάστηκαν κίβλας οι μυστικές συμφωνίες του Κληρίδη μέ τό φερέφωνο της Άγκυρας, Ραούφ Ντεκτάς;

Όσο για τό σφετερισμό είναι γεγονός άναμφισβήτητο. Θα γινόταν άποκατάσταση της Συνταγματικής τάξης στες 23.7.74 αν ό Γλαύκος Κληρίδης αναλάμβανε σαν Πρόεδρος της Βουλής την προσωρινή συνεδρία άφού ό τότε

Πρόεδρος Μακάριος έλειπε στό έξωτερικό κι' όχι όταν ό άρχηγός του Συναγερμού όρκιζόταν πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας ένώπιον του ψευτοητροπολίτη — τότε «τοποτηρητή» Γεννάδιου.

Ίσχυρίζεται ό ΔΗ.ΣΥ ότι τό είπε κι' ό Έλληνας πρωθυπουργός Κωνσταντίνος Καραμανλής πώς στό πρόσωπο τού Γλαύκου Κληρίδη άποκαταστάθηκε ή συνταγματική τάξη στην Κύπρο. Μήπως όσα λέει ό Καραμανλής αποτελούν — δόγμα άναμφισβήτητο πού πρέπει νά τό δεχόμαστε χωρίς προσλημματισμό και συζήτηση τού περιεχόμενου του; Χωρίς άμφισβόλια όχι!

Όσον άφορά τες άπόψεις Μακαρίου άς μήν ξεχνούν οι όπαδοί της λήθης πώς ό Ίδιος κατηγορήσε τόν άρχηγό του «Συναγερμού» για την πολιτική πού άκολούθησε: μία πολιτική πού στρεφόταν και στοέφεται ένάντια στην ύπόθεση της Κύπρου.

Ποιά έργα αποτελούν την άσπίδα της «πατριωτικής» ήγεσίας του ΔΗ.ΣΥ; Οι ένφυγροί δολοφονίες, οι άνατινάξεις άστυνομικών σταθμών, τά

πραξικοπήματα ή τά μεταπραξικοπήματα; Άς δώσει μίαν άπάντηση ή «πατριωτική» ήγεσία νά μάθουμε και μεις οι μαθητές της Α' Τάξης του δημοτικού.

Προβαίνει σ' άποκαλύψεις ό Συναγερμός για φλερτάρισμα των άμετανόητων στοιχείων μέ ήγεσίες δημοκρατικών κομμάτων. Άς άφήσει ό ΔΗ.ΣΥ τες μέθοδες της Πυθίας κι' άς πεί ξεκάθαρα στό λαό τι έννοει μ' αυτά τά σφύσματα.

Δέν ύπάρχει κανένας λόγος ν' άνησυχεί ό «Δημοκρατικός Συναγερμός» για την «μάζα» πού τόν άκολουθεί γιατί ό Άρας Λυσσαρίδης αποκλείοντας συνεργασία μέ τά προγεφυρώματα δέν έχει βλέψεις ούτε φιλοδοξεί νά την παρασύρει μέ τό μέρος του.

Άς μήν προσπαθεί ό ΔΗ.ΣΥ νά προλάβει καταστάσεις και γεγονότα. Ένα είναι τό σίγουρο: Ο κοόνος θά δικαιώσει την ΕΔΕΚ όπως την ξαναδικάωσε και στό παρελθόν.

ΣΑΛΒΑΝΤΟΡ Δεμεσός.

ΠΛΗΘΩΡΙΣΤΙΚΕΣ ΠΙΕΣΕΙΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΙ Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Στό έπεξηγηματικό μνημόνιο των προϋπολογισμών που έχει ήδη κατατεθεί στη Βουλή, η Κυβέρνηση έπισημαίνει κινδύνους υπερθερμάνσεως της οικονομίας. Με άλλα λόγια η κυπριακή οικονομία αντιμετώπιζει το πρόβλημα των πληθωριστικών πιέσεων. ΈΕ άλλου, σημαντική εξέλιξη αποτελεί η διόγκωση των εισαγωγών και τα συνεπακόλουθα προβλήματα στο ισοζύγιο πληρωμών.

Έτσι το οικονομικό θαύμα της κυπριακής οικονομίας φαίνεται να κλυδωνίζεται. Μια αλήθεια που ποτέ δεν έχει λεχθεί ανοιχτά σε όλη της τη διάρκεια είναι η άμεση εξάρτηση της κυπριακής οικονομίας από το έξωτερικό. Με τούτο δεν εννοούμε

άπλως τη σύνδεση του κυπριακού καπιταλισμού με το διεθνές ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο, είτε με τη μορφή συνεκμετάλλευσης των κυπριακών πόρων είτε με τη μορφή έμπορικων συναλλαγών. Έννοούμε τη σημασία που είχε για την κυπριακή οικονο-

μία ή ξένη οικονομική βοήθεια που είχε σαν άμεσο σκοπό την στήριξη της κυπριακής οικονομίας και την άποφυγή κοινωνικών αναταραχών. Η αμερικάνικη βοήθεια για χρηματοδότηση του στεγαστικού προγράμματος της κυβέρνησης είναι πολύ χαρακτηριστική και εύγλωττη. Παρ' όλες, όμως, τις ξένες βοήθειες ο κυπριακός καπιταλισμός αντιμετώπιζει προβλήματα. Η αύξηση στο γενικό επίπεδο των τιμών υπολογίζεται επίσημα σε 7% κατά το 1977. Η πραγματική, όμως, αύξηση είναι πολύ ψηλότερη. Ταυτόχρονα οι εισαγωγές έχουν φτάσει σε πολύ ψηλά επίπεδα και αντικατοπτρίζουν σ' ένα μεγάλο βαθμό την ροπή προς την κατανάλωση ειδών πολυτελείας από τις πλού-

σιες τάξεις. Οι έπίσημες όμως προειδοποιήσεις για την ύπαρξη πληθωριστικών κινδύνων δεν πρέπει ν' αφεθούν να δημιουργούν ατυπότητες. Το μήνυμα είναι καθαρό: Η κυβέρνηση και η άρχουσα τάξη καλοούν άκόμα μια φορά τους εργαζόμενους να υποστούν έπιπρόσθετες θυσίες. Αντιλαμβάνεται τώρα πώς ή έλλειψη εργατικού δυναμικού που παρατηρείται σε όρισμένους τομείς της οικονομίας θα οδηγήσει στην άνοδο των μισθών και των ήμερομισθίων. Και στην προσπάθεια τους να περιφρουρήσουν τα υπερκέρδη που πραγματοποιούν μετά την εισβολή, προσπαθούν να κρατήσουν τα ήμερομισθία σε επίπεδα χαμηλά με το πρόσχημα της διαφύλαξης της εθνικής οικονομίας. Έκείνο όμως που έχει σημασία είναι το έξης: Η ανάπτυξη μετά το πραξικόπημα και την εισβολή βασίστηκε σ' ένα μεγάλο βαθμό στους χαμηλούς μισθούς. Σήμερα υποστηρίζεται από τη μια πώς ή οικονομία έχει επαναδραστικοποιηθεί, αλλά απαιτείται από την άλλη από τους εργαζόμενους να συνεχίσουν να ζούν σ' ένα χαμηλό εθνικό επίπεδο

Σήμερα ο εύθραυστος κυπριακός καπιταλισμός απειλείται από πληθωριστικές πιέσεις. Έκείνοι όμως που υφίστανται τις έπιπτώσεις από τις αύξήσεις στις τιμές είναι πρωταρχικά οι εργαζόμενοι. Και τα αποτελέσματα του πληθωρισμού δεν πρέπει να πληρώσουν οι εργαζόμενοι. Έχουν ήδη υποστεί άρκετές θυσίες. Το πιο τετριμένο έπιχείρημα άφορα στην διαλαλούμενη πρόθεση να ελεγχθούν και οι τιμές και τα εισοδήματα. Όλοι όμως γνωρίζουν πολύ καλά πώς ο έλεγχος πάνω στις τιμές υπήρξε φιάσκο, με αποτέλεσμα να ελέγχονται άπλως και μόνον οι μισθοί. Αν σήμερα ο καπιταλισμός στην Κύπρο αντιμετώπιζει προβλήματα, τούτο δείχνει την αδυναμία του ίδιου του καπιταλισμού, — στα λόγια τουλάχιστο — τ' χτίσιμο μιας ισχυρής οικονομίας για το καλό του άπελευθερωτικού άγώνα. Η σχεδιασμένη οικονομία είναι ο μόνος τρόπος για να διασφαλιστεί το βιοτικό επίπεδο των εργαζόμενων και ν' άποφευχθούν ταυτόχρονα τα διάφορα προβλήματα που γεννά ο καπιταλισμός. Οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να δεχθούν την νέα έπίθεση που έτοιμάζει εναντίον τους ή άρχουσα τάξη

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΚΑΙ Η ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Γραμμα από τον Α. Καλαμαρά

Τες τελευταίες δυό βδομάδες, ο λαός της Κύπρου κατέθηκε σε μαζικές κινητοποιήσεις σαν άποτέλεσμα της άπαγωγής του γιού του Προέδρου Κυπριανού από ομάδα τρομοκρατών της ΕΟΚΑ Β'. Οι εκδηλώσεις ξεκίνησαν με μαθητικές διαδηλώσεις την Πέμπτη, την επομένη της άπαγωγής και έφτασαν στο άποκορύφωμά τους την Δευτέρα, την επομένη της άπελευθέρωσης του 'Αχιλλέα, με έπαρχιακά συλλαλητήρια σ' όλες τις πόλεις. Το μήνυμα των εκδηλώσεων αυτών του λαού ήταν ξεκάθαρο: ΟΧΙ στο φασισμό — Κάθαρση ούσιαστική.

Το ΡΙΚ και τα άλλα μέσα προπαγάνδας της 'Αστικής Τάξης παρασιώπησαν αυτό το μήνυμα. Ο Πρόεδρος Κυπριανού παρουσιάστηκε σαν ο τραγικός πατέρας, σαν το θύμα και ο στόχος του φασισμού στην Κύπρο σαν ο πατριώτης πρόεδρος που θυσίαζε τον γιο του αντί της πατρίδας και στον όποιο σύσσωμος ο λαός της Κύπρου συμπαραστεκόταν. Η προπαγάνδα αυτή από μέρος της άστικής τάξης είχε καθαρά παραπλανητικούς στόχους γιατί το θύμα και ο στόχος της τρομοκρατικής δράσης της άρχας δεξιάς είναι ο λαός και όχι συγκεκριμένα πρόσωπα. Δεχτό, πώς ο λαός συμπαραστάθηκε στο δράμα του πα-

τέρα Κυπριανού και της οικογένειάς του. Κανένας όμως δεν ξεχνά πώς μεγάλο μέρος της ευθύνης για ότι συνέβη φέρει ο ίδιος ο Πρόεδρος Κυπριανού γιατί είναι άρχηγός μιας Κυβέρνησης ή όποια αφήνει τέτοιες ομάδες να διατηρούνται στη ζωή και να δρούν. Δεν είναι τυχαίο πώς τέσσερα σχεδόν χρόνια μετά την προδοσία της δεξιάς ή περιόριστη κάθαρση δεν έχει καν άρχισει. Και οι τρομοκράτες της δεξιάς και οι δεξιές κυβερνήσεις υπάρχουν για να εκπροσωπούν τα συμφέροντα της ίδιας τάξης, της άστικής. Ο φασισμός δίνει συχνά λύση στα προβλήματα της άστικής τάξης όταν ή συνειδητοποίηση και ή επαναστατικότητα των μαζών βρίσκονται σε ψηλά επίπεδα. Στην άστική τάξη συμφέρει λοιπόν ή διατήρηση τέτοιων τρομοκρατικών ομάδων γιατί θα μπορεί να τες χρησιμοποιήσει ενάντια στο λαό σε περιόδους κρίσιμες για την έξουσία της.

Πιθανό ή άστική τάξη να επιτρέψει σήμερα την σύλληψη όρισμένων άκόμα έγκληματιών του πραξικοπήματος μόνο και μόνο για να καθησυχάσει το λαϊκό αίσθημα. Κάθαρση όμως δε σημαίνει τη σύλληψη και θύματοποίηση για χάρη των συμφερόντων της άστικής τάξης όρισμένων από τα έξοστρατιωμένα, κα-

κομαθημένα παιδιά της, αλλά την καταστροφή όλόκληρων δομών του μηχανισμού της καταπίεσης που στήνει εδώ και 17 χρόνια ή Κυπριακή δεξιά, γιατί οι ρίζες του «κακού» βρίσκονται σ' αυτό το μηχανισμό θαλμένες από την ίδια την άστική τάξη.

Ο Πρόεδρος Κυπριανού μίλησε για την κάθαρση και έλεγε πώς ή κάθαρση θα γίνει. Αυτό που θα γίνει όμως θα είναι μια κοροϊδία του λαού και των αίσθημάτων του, γιατί οι έσωτερικοί κίνδυνοι για την Κύπρο δεν προέρχονται από 5 ή 10 έγκληματίες του πραξικοπήματος.

Οι έσωτερικοί κίνδυνοι, μπορούν να εξαλειφθούν μόνο αν ο λαός άποκτήσει άρκετή δύναμη ώστε να μπορεί άποτελεσματικά να τους αντιμετώπισει. Το γεγονός πώς το σύνθημα για τη δημιουργία λαϊκής πολιτοφυλακής άκούστηκε πολλές φορές στις τελευταίες λαϊκές κινητοποιήσεις δείχνει πώς μια μερίδα του λαού άρχισε να καταλαβαίνει πώς ή δεξιά δεν μπορεί να οδηγηση τον άγώνα μας πουθενά. Γιατί μόνο ή λαϊκή πολιτοφυλακή άποτελεί έγγύηση πώς κανένας έσωτερικός ή έξωτερικός έχθρος δεν θα μπορεί να έπιβληθεί με την άνοχη και την κάλυψη της δεξιάς.

σοσιαλιστική

έκφραση

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Έσωτερικό 24 φύλλα 2000 μίλες
 Έξωτερικό 24 φύλλα 2500 μίλες
 Τιμή φύλλου 50 μίλες.

Οι έπιταγές στο λογαριασμό
 4572 Λαϊκή Τράπεζα Κύπρου
 Λευκωσία.

Η Σοσιαλιστική Έκφραση θα διατείνεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23 Λευκωσία ή για συνδρομές Τ.Κ. 1064 Λευκωσία.